

Apartheid på Vestbredden

I mine tidligere essays har jeg primært fokuseret på Gaza – et sted, der nu står over for en katastrofe **uden sidestykke i moderne menneskelig historie**. Omfanget af ødelæggelsen er svimlende: et område, der kun er en tredjedel af Hiroshimas størrelse, er blevet bombarderet med en sprængkraft svarende til **syv atombomber**. Enhver spor af menneskelig civilisation er blevet knust. Mindst **60.000 palæstinensere** er bekræftet dræbt, men eksperter vurderer, at det reelle dødstal kan være tættere på **400.000** – næsten **en femtedel af Gazas befolkning**.

Dette niveau af ødelæggelse kan få nogle til at antage, at livet er bedre på Vestbredden, hvor der ikke er Hamas eller væbnet modstand – en model, som Frankrig og flere arabiske regeringer har foreslået som en betingelse for at anerkende en palæstinensisk stat.

Men denne antagelse er farligt forkert.

I dette essay ønsker jeg at tale om **livet under besættelse på Vestbredden** – ikke fordi det er mere fredeligt, men fordi det er **et langsommere, mere beregnende system for eliminering**. Et system, der ikke udføres gennem bomber og blokader, men gennem bureaukrati, jordtyveri, apartheidlove og den ubønhørlige vold fra bosættere.

Krybende annektering

Vestbredden blev under den oprindelige FN-delingsplan fra 1947 udpeget som en del af den arabiske stat – et sammenhængende palæstinensisk territorium. Denne vision blev aldrig til virkelighed. Det, der eksisterer i dag, er ikke en levedygtig stat eller endda et sammenhængende territorium, men et fragmenteret og krympende øhav af palæstinensiske enklaver under forskellige niveauer af israelsk kontrol. Dette er ikke tilfældigt. Det er resultatet af årtier med bevidst israelsk politik, der sigter mod permanent territorial udvidelse, fordrivelse af palæstinensere og annektering af jord.

Den israelske regering har effektivt opdelt Vestbredden i tre typer zoner:

1. **De facto annekterede zoner** – Disse områder, primært i og omkring store israelske bosættelser, er under fuld israelsk civil og militær kontrol. De er blevet integreret i Israels infrastrukturnet, modtager israelske kommunale tjenester og patruljeres ofte af det israelske politi i stedet for hæren. Bosættere i disse områder er israelske borgere med fuld juridisk beskyttelse, stemmeret og bevægelsesfrihed. Deres palæstinensiske naboer, ofte kun få hundrede meter væk, lever under militærlov og apartheid-lignende restriktioner.
2. **Zoner under aktiv etnisk udrensning** – Dette er landlige palæstinensiske områder, der er mål for nedrivning, fordrivelse og kolonisering. Hele landsbyer – som Khan al-Ahmar, Masafer Yatta og Ein Samia – har stået over for gentagne nedrivningsordrer.

Palæstinensiske hjem nægtes rutinemæssigt byggetilladelser, erklæres ulovlige og bulldozes ned af den israelske civile administration. I mellemtiden legaliseres israelske forposter – teknisk ulovlige selv under israelsk lov – efterfølgende og forbindes til veje, vand og strøm. Vandforsyninger omdirigeres til bosættere, mens palæstinensiske samfund er afhængige af tankvogne. Adgangsveje lukkes for palæstinensere og markeres som "kun for israelere." Græsningsjord og olivenlunde konfiskeres eller gøres utilgængelige. Vold fra bosættere, ofte med hærstøtte eller ligegyldighed, bruges som et strategisk værktøj til at drive palæstinensere væk fra deres jord.

3. **Områder under nominel palæstinensisk myndighedskontrol (Område A)** – Disse zoner, der formodes at være under fuld palæstinensisk civil og sikkerhedsmæssig kontrol i henhold til Oslo-aftalerne, er ghettoiserede enklaver omgivet af israelsk kontrolleret territorium. Ind- og udrejse er underlagt israelske kontrolposter, lukninger og udgangsforbud. Palæstinensere kan ikke bevæge sig frit mellem byer som Ramallah, Nablus og Hebron uden at passere gennem israelske militære barrierer. Veje, som palæstinensere er forbudt at bruge, krydser landskabet og forbinder bosættelser, mens de omringer palæstinensiske byer. Selv inden for Område A er israelske razzier hyppige. Den palæstinensiske myndighed har ingen beføjelse til at stoppe dem. Dens sikkerhedsstyrker er effektivt udliciteret til at undertrykke palæstinensisk modstand og opretholde stabilitet under besættelsen.

Denne kontrolmatrix udgør en form for langsom annektering. Den er ikke markeret af en enkelt lov eller erklæring, men af en støt udvidelse af bosættelsesblokke, militære zoner, omfartsveje og bureaukratiske dominansværktøjer. Den palæstinensiske tilstedeværelse gøres usikker og midlertidig, mens den israelske bosættertilstedeværelse gøres permanent og stadigt voksende.

Der er intet "status quo" på Vestbredden. Status quo er bevægelse: en krybende, beregnende bevægelse mod total israelsk kontrol og eliminering af ethvert udsigt til en suveræn palæstinensisk stat. Hver dag ændrer kortet sig lidt – en anden bakketop beslaglagt, en anden landsby afskåret, en anden olivenlund ødelagt. Dette er ikke en frosset konflikt. Det er en aktiv koloniseringsproces.

Rejser på Vestbredden: En daglig hasard

For palæstinensere på Vestbredden kan selv den mest rutinemæssige rejse – til skole, arbejde, hospital eller en naboby – blive en **livstruende prøvelse**. Israelske militære kontrolposter og bosætternes omfartsveje opdeler territoriet i snesevis af fragmenterede enklaver. Hvad der burde være en **10-minutters køretur** kan tage timer eller slet ikke blive gennemført.

Rejser er en **hasard**, fordi:

- **Uforudsigelighed ved kontrolposter:** Der er over **500 permanente og ad hoc kontrolposter** over hele Vestbredden. Enhver af dem kan lukkes uden varsel, i minutter eller dage. Soldater kan tilbageholde rejsende vilkårligt, gennemsøge køretøjer eller nægte passage uden forklaring.

- **Militære lukninger:** Hele områder erklæres ofte for "lukkede militære zoner", ofte som svar på protester eller bosætterhændelser. Under lukninger er palæstinensere **indespærret i deres hjem** uden mulighed for at tage på arbejde, i skole eller til lægebehandling.
- **Bosætterveje og køretøjsrestriktioner:** Mange veje på Vestbredden er reserveret **kun til israelske bosættere**. Palæstinensere er udelukket fra at bruge dem og tvinges i stedet til at tage længere, dårligt vedligeholdte og stærkt bevogtede ruter. Beslaglæggelse af køretøjer og bøder er almindelige.
- **Vilkårlig anholdelse og tilbageholdelse:** Ved ethvert kontrolpunkt kan en palæstinenser blive **anholdt uden anklager**, især hvis deres navn optræder i hærens database – som kan omfatte **mindreårige, studerende** eller **aktivister**. Tilbageholdelse kan betyde dage eller måneder i militærfængsel, ofte uden retssag.
- **Chikane og ydmygelse:** Soldater udsætter rutinemæssigt palæstinensere for verbale overgreb, invasive søgninger og timelange forsinkelser. Der er ingen juridisk mulighed eller ansvarlighed for sådan behandling.
- **Bagholdsangreb og skud:** Der er dokumenterede tilfælde, hvor israelske soldater eller bosættere **åbner ild mod køretøjer**, de anser for mistænkelige, eller hvor førere angiveligt ikke stoppede hurtigt nok. Disse er ofte dødelige, og efterforskninger – hvis de overhovedet åbnes – fører sjældent til konsekvenser.
- **Bosætternes vold på vejene:** Bosættere kaster rutinemæssigt sten mod palæstinensiske biler, blokerer veje ustraffet og angriber endda køretøjer og passagerer. Israeliske styrker står ofte til side eller beskytter bosætterne.

I dette fragmenterede system **eksisterer bevægelsesfrihed ikke**. Evnen til at rejse fra en landsby til en anden – til et hospital, for at besøge familie, for at transportere varer – er underlagt en konstant skiftende matrix af **militære ordrer, bosætternes aggression og bureaukratisk kontrol**.

Dette er ikke blot en ulempe; det er et system af **beregnet kvælning** – designet til at gøre normalt liv umuligt, isolere samfund og skubbe palæstinensere væk fra deres jord.

Mekanismer for fordrivelse: Bosætternes vold

På den besatte Vestbred er tvungen fordrivelse ikke altid resultatet af officielle erklæringer eller direkte militære ordrer. Ofte udfolder det sig gennem en langsom, beregnet terror-kampagne orkestreret af israelske bosættere – en kampagne, der tolereres, beskyttes og i sidste ende støttes af hele det israelske statsapparat. Denne vold er ikke tilfældig. Den er systematisk, strategisk og sigter mod at drive palæstinensere væk fra deres jord.

Processen udfolder sig typisk i tre eskalerende faser:

1. Intimidation og invasion af private hjem

Den første fase begynder ofte med, at bosættere uindbudt går ind på palæstinensisk ejendom. De kommer i fuldt dagslys, nogle gange i grupper, ofte bevæbnede. De kan gå ind i en palæstinensisk families hjem og sætte sig i stuen, som om det var deres eget. De spiser mad fra køkkenet, fornærmer familien, kaster racistiske skældsord, ødelægger møbler,

knuser vinduer, sprayer graffiti eller tisser på gulvene. Disse handlinger er dybt ydmygende – ikke kun krænkelser af privatlivet, men bevidste forsøg på at dominere og indgyde frygt.

Sådanne indtrængen er ikke begrænset til isolerede hændelser. De er gentagne og målrettede, rettet mod at knække beboernes vilje. Budskabet er klart: "Dette er ikke længere jeres jord." Og palæstinensere ved, at hvis de gør modstand, risikerer de anholdelse, skade eller værre – ikke for at afvise indtrængerne, men for "ophidselse" eller "angreb" på bosættere.

2. Ødelæggelse af levebrød

Hvis intimidering ikke tvinger en familie til at forlade, eskalerer bosættere ofte ved at målrette deres midler til overlevelse. De fælder årtier gamle oliventræer, et symbol ikke kun på indkomst, men også på kulturel arv. De forgifter eller udrydder afgrøder, spreder besætninger, stjæler eller slagter får. Vandtanke og vandingsslanger – afgørende i landlige områder uden adgang til det israelsk-dominerede vandnet – smadres eller skydes fulde af huller. Brønde fyldes med sten eller beton.

Denne ødelæggelse er ikke tilfældig hærværk. Det er en taktik for at gøre landbruget umuligt. Uden afgrøder, uden husdyr, uden vand tvinges palæstinensiske familier til at opgive jorden for at søge overlevelse andetsteds. Målet er ikke kun at såre, men at rydde jorden for dens folk.

3. Nedrivning og brandstiftelse

Endelig, når palæstinensere stadig nægter at forlade, sigter bosættere mod selve hjemmene. Nogle gange bringer de bulldozere og gravemaskiner. Nogle gange sætter de ild til hjem om natten, fanger familier indeni eller tvinger dem til at flygte uden noget. Videoer og øjenvideberetninger dokumenterer hjem, der er brændt ned, ejendele stjålet og hele landsbyer forvandlet til aske.

Denne ødelæggelse følger ofte et klart mønster: en brand eller nedrivning en dag, en udvidelse af en forpost den næste. Når jorden er ryddet, flytter bosættere ind – opfører trailere, hegn og synagoger. Disse ulovlige forposter forbindes derefter til veje, elektricitet og vand. De "normaliseres" hurtigt, beskyttes af den israelske hær og til sidst legaliseres efterfølgende af den israelske regering.

Straffrihed og undertrykkelse

I hver af disse faser – hjemmeinvasion, ødelæggelse af levebrød og nedrivning – er budskabet til palæstinensere det samme: forlad, eller bliv ødelagt.

Og i alle tilfælde er **straffrihed garanteret**. Den palæstinensiske myndighed har ingen jurisdiktion i disse områder og tør ikke konfrontere bosættere, da de ved, det ville fremprovokere israelsk gengældelse. **Det israelske politi og hær** ser rutinemæssigt den anden vej – medmindre palæstinensere gør modstand. Så er reaktionen hurtig: anholdelser, tæsk,

skarpe skud, militære razzier. Modstand kriminaliseres, mens bosætternes vold undskyldes eller nægtes. Ofre har ingen mulighed for retfærdighed.

Det, der opstår, er et regime af lovløshed for bosættere og juridisk krigsførelse mod palæstinensere – et dobbelt system af straffrihed og undertrykkelse. Bosættere fungerer som annekterings fortrop, der gør, hvad den israelske regering endnu ikke kan gøre åbent: tvinge palæstinensere væk fra deres jord.

Dette er ikke spontant eller organisk. Det er en politik. En metode. En strategi for fordrielse udført af civile, sanktioneret af staten og håndhævet af en hær.

Vand som våben

Vand, det mest basale behov for livet, er blevet et værktøj til dominans på Vestbredden. Mens taktikkerne har udviklet sig over tid, forbliver strategien den samme: at gøre palæstinensisk eksistens uholdbar. Brugen af vand som et krigsvåben – engang åbenlyst og biologisk, nu strukturelt og infrastrukturelt – er en hjørnesten i Israels besættelsesregime.

Historiske paralleller: Fra gift til kontrol

I de tidlige dage af Nakbaen planlagde israelske militser og videnskabsmænd og udførte til tider biologisk krigsførelse mod palæstinensiske civile. Et af de mest berygtede tilfælde involverede forgiftning af brønde i palæstinensiske landsbyer med **tyfus-bakterier** for at forhindre flygtninges tilbagevenden. Dette er ikke en myte eller en antisemitisk "blodbeskyldning" – det er en veldokumenteret historisk kendsgerning. Israelske arkiver bekræfter disse operationer, herunder en hændelse i **1948 i Acre og landsbyen Ayn Karim**, hvor vandkilder blev bevidst forurenede.

Rædslen ved denne handling forstærkes af dens ekko i jødisk historie: **Anne Frank**, som så mange andre, døde ikke i en gaskammer, men af **tyfus**, en vandbåren sygdom, i Bergen-Belsen. At en stat, der hævder at repræsentere ofrene for Holocaust, senere brugte lignende taktikker mod et andet folk, er en grotesk historisk ironi.

Moderne taktikker: Hærværk og tyveri

I dag er strategien skiftet fra biologisk krigsførelse til infrastrukturel sabotage og tyveri. Bosættere – ofte med straffrihed og nogle gange under militær beskyttelse – **vandalisere palæstinensiske vandsystemer** på tværs af Vestbredden:

- De **bader i kommunale vandcisterner** og forurener forsyningen.
- De **ødelægger vandingsslang** og blokerer adgangsveje til kilder.
- De **skyder huller i tagvandstanke**, hvilket får tusindvis af liter til at gå tabt i den tørre sommervarme.
- De **fylde brønde med sten, beton eller affald**, hvilket gør dem ubrugelige.

I juli 2025 omdirigerede bosættere vandforsyningen til over 30 palæstinensiske landsbyer nær Ein Samia – ikke for at opfylde kritiske behov, men for at **fylde en privat**

swimmingpool i en nærliggende bosættelse. Hele samfund mistede deres eneste kilde til ferskvand, mens bosættere flød i luksus. Dette er ikke forsømmelse; det er en erklæring om overlegenhed.

Institutionel kontrol: Mekorot og militære ordrer

Bosætternes hærværk sker inden for – og er bemyndiget af – et bredere system af israelsk statskontrol over vandressourcer. Dette regime er forankret i **Militærordre 158**, udstedt kun uger efter besættelsen begyndte i 1967. Den kræver, at palæstinensere får tilladelser til enhver ny vandinstallation eller reparation. Disse tilladelser gives næsten aldrig.

Israel kontrollerer anslået 80–85 % af Vestbreddens vandressourcer, herunder store grundvandsreservoirer, kilder og brønde. Det nationale vandselskab, **Mekorot**, fører tilsyn med distributionen. Resultatet er grov ulighed:

- **52 %** af den udvundne vand går til Israel selv.
- **32 %** går til bosættelser – ulovlige under international lov.
- Kun **16 %** er tilbage til **millioner af palæstinensere** på Vestbredden.

Bosættelser nyder frodige græsplæner, kunstvandede gårde og swimmingpools. I mellem-tiden må palæstinensiske landsbyer rationere vand, nogle gange modtager de kun **20–50 liter per person per dag**, langt under **det 100-liters minimum anbefalet af Verdenssundhedsorganisationen**.

Plyndring af grundvandsreservoirer og økocid

En af de mest kritiske vandkilder er **Bjerggrundvandsreservoiret**, som strækker sig over Vestbredden og Israel. Israelsk dybdeboring – ved hjælp af avancerede teknologier, som palæstinensere er forbudt at få adgang til – udvinder langt mere, end reservoiret bæredygtigt kan levere. Denne overudnyttelse har fået mange **palæstinensiske brønde til at tørre ud eller blive salte**, især i **Jordandalen**.

I landsbyer som **Al-Auja** og **Bardala** er traditionelt landbrug blevet næsten umuligt. Engang blomstrende marker ligger brak, og hyrder tvinges til at sælge husdyr på grund af dehydrering. Selve jorden bliver dræbt – dette er **økocid**, ikke kun apartheid.

Kriminalisering af regn

Selv himlen er ikke fri. **Regnvandsopsamling**, en århundreder gammel praksis i palæstinensiske landbrugssamfund, kriminaliseres ofte. Palæstinensere, der bygger cisterner eller opsamler regnvand uden tilladelse, risikerer **nedrivningsordrer**, bøder eller konfiskation. Israelske myndigheder har ødelagt snesevis af cisterner i områder, der anses for "uautoriserede." I et berygtet tilfælde **punkterede soldater væggene i regnvandstanke** i en beduinlandsby, hvilket lod det opsamlede vand sive ud i sandet.

Vand er magt

Denne bevæbning af vand handler ikke om knaphed – det handler om magt. Israel har mere end nok vand til at dele. Det, de nægter palæstinensere, er ikke kun H₂O, men **værdighed, bæredygtighed og retten til at blive på deres jord**. Ved at gøre vand til et kontrolværktøj og et symbol på dominans forvandler besættelsen dagliglivet til en udmattende, nedværdigende kamp for overlevelse.

Dette er ikke miljømæssig dårlig forvaltning. Det er strategisk fratagelse – en krig ført gennem rør og pumper med det formål at gøre livet ulevedygtigt for dem, der anses for overflødige.

Ændring af økologien

Israelere hævder ofte dybe forfædre bånd til jorden, idet de fremkalder bibelsk retorik og fremstiller sig selv som "hjemvendte indfødte." Men deres økologiske fodaftryk fortæller en anden historie – en historie om voldelig fordrivelse ikke kun af mennesker, men også af selve naturen. Landskabet omformes med magt for at afspejle en bosætter-kolonial ideologi frem for nogen ægte forankring i miljøet. Selv træerne vidner mod løgnen.

Udryddelse af indfødt liv

I århundreder opretholdt palæstinensiske landsbyer sig selv gennem landbrug, der var dybt tilpasset det lokale klima og terræn. Oliventræer – nogle over tusind år gamle – stod som levende arkiver af kontinuitet og kultur. Citruslunde, figentræer, granatæblehaver og terrasserede bjergsider legemliggjorde en delikat harmoni mellem menneskeliv og det middelhavsøkologiske system.

Men i kølvandet på Nakbaen og vedvarende jordbeslaglæggelser bliver disse indfødte træer **udryddet** – ofte bogstaveligt talt. I nogle tilfælde er fjernelsen strategisk: olivenlunde ødelægges for at rydde jord til bosættelser eller militære zoner. I andre slettes de for at **skjule beviser for etnisk udrensning**, gemme ruinerne af nedrevne palæstinensiske hjem under en facade af skov. Den israelske stat og institutioner som **Jewish National Fund (JNF)** har ledet massive genplantningskampagner, ikke med indfødte arter, men med **europæiske fyrretræer** – hurtigtvoksende, sterile og fremmede for regionen.

Økologisk kolonialisme

Disse fyrretræer bærer ikke frugt. De kan ikke støtte lokale fødevarer-systemer, vildt eller biodiversitet. Endnu værre er, at de **forsurer jorden** gennem harpiks og nålefald, hvilket forstyrrer den sarte balance af næringsstoffer, der understøtter indfødte planter. Den engang frugtbare jord bliver fjendtlig over for landbruget – urter, grøntsager og indfødte træer som oliven, johannesbrød og mandel kan ikke slå rod.

Dette er ikke bare dårlig miljøpolitik; det er **økologisk kolonialisme** – terraforming af jorden for at afspejle et europæisk ideal, afkoblet fra lokal viden eller bæredygtighed. Hvor palæstinensere dyrkede liv, påtvinger israelsk politik sterilitet. Hvor landskabet engang tilbød mad og mening, tilbyder det nu brandbarhed.

Naturen gør modstand

Men selv naturen kæmper imod. De europæiske fyrretræsmonokulturer er **højt brandbare** – deres harpiksrige nåle, tørre grene og tætte vækstmønstre skaber ideelle betingelser for brand. Sommer efter sommer **hænger skovbrande disse kunstige skove**, hvilket ikke kun truer de bosættelser, der er bygget omkring dem, men også den bredere region. Brande fører ofte til **masseevakuationer** af byer og forposter, kvæler himlen med røg og efterlader store landområder forkullede og ubrugelige.

Disse økologiske katastrofer afslører det uholdbare fundament for Israels miljømæssige transformation. Træerne, ligesom murene og kontrolposterne, er beregnet til at slette et folk – men ved at gøre det skaber de nye former for sårbarhed. Flammerne skelner ikke mellem bosætter og stat. De fortærer myten sammen med skoven.

Internationale redningsaktioner

Når brande løber løbsk – som de gjorde på **Karmelbjerget (2010)**, **Jerusalem-bakkerne (2021)** og **Galilæa (2023)** – befinder Israel sig ofte i en situation, hvor de **beder om international bistand**. Den samme stat, der pålægger Gaza en belejring og annekterer palæstinensisk jord uden anger, er hurtig til at **bønfalde udenlandske regeringer om brandslukningsfly, udstyr og hjælp**. Ironien er slående: de politikker, der vansirer jorden og fordriver dens folk, **underminerer også statens egen modstandsdygtighed**.

En politik af brændt jord

Utskiftningen af indfødt økologi med fremmede, skrøbelige økosystemer er en metafor for hele det zionistiske projekt: en bosætter-ideologi, der forsøger at pøde sig selv på en jord, der gør modstand, et folk, der vedbliver, og en naturlig orden, der ikke kan undertrykkes på ubestemt tid. Træerne er ikke kun tavse vidner. De er ofre – og nogle gange er de krigere.

Implikationer under international lov

Situationen i de besatte palæstinensiske territorier er ikke kun moralsk uforsvarlig – den er **juridisk kriminel**. Under etablerede principper for international humanitær lov, international menneskerettighedslov og bindende konventioner udgør Israels handlinger på Vestbredden og i Østjerusalem en **række alvorlige krænkelser**, hvoraf mange når niveauet af **krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden**.

1. Ulovlig flytning af befolkning

Fjerde Genève-konvention (1949), artikel 49(6), forbyder udtrykkeligt en besættelsesmagt at **flytte dele af sin egen civile befolkning ind i det territorium, den besætter**. Israelske bosættelser på tværs af Vestbredden og Østjerusalem, der huser over 700.000 bosættere, er en direkte overtrædelse af denne bestemmelse. Disse bosættelser er ikke blot "omstridte kvarterer" – de er en **systematisk kolonisering af besat land**, i strid med en af de mest fundamentale normer i international lov efter Anden Verdenskrig.

2. ICJ's rådgivende udtalelse (2024)

I 2024 udstedte **Den Internationale Domstol (ICJ)** en bindende **rådgivende udtalelse til FN's Generalforsamling**, der bekræftede, at:

- **Israelske bosættelser på Vestbredden og i Østjerusalem er ulovlige** under international lov;
- **Alle bosættere skal trækkes tilbage;**
- **Israel skylder det palæstinensiske folk erstatning** for langvarig besættelse, jordkonfiskation, ressourceudnyttelse og krænkelser af menneskerettigheder.

ICJ gentog også, at **tredjelande har en juridisk forpligtelse til ikke at anerkende eller bistå den ulovlige situation**, der er skabt af Israels politikker. Med andre ord er medvirken – hvad enten det er gennem handel, våbensalg eller diplomatisk dækning – i sig selv en overtrædelse af international lov.

FN's Generalforsamling vedtog denne udtalelse med et **overvældende flertal**, hvilket gav den **stærk juridisk vægt** under sædvanlig international lov. Selvom rådgivende udtalelser ikke i sig selv er håndhævelige, **kodificerer de international juridisk konsensus** og bekræfter staters ansvar under eksisterende traktater.

3. Ulovlig udnyttelse af naturressourcer

Under **Haag-regulativerne fra 1907 (artikler 55–56)** og **Fjerde Genève-konvention** skal en besættelsesmagt fungere som en **midlertidig administrator**, der er forbudt at **udnytte eller opbruge naturressourcer permanent** i det territorium, den besætter.

Israels praksisser – fra monopolisering af Vestbreddens vand gennem Mekorot, til begrænsning af palæstinenserne adgang til grundvandsreservoirer, til omdirigering af ressourcer til eksklusiv brug for bosættere – udgør **systematisk plyndring**. Nægtelse af vand og ødelæggelse af landbrugssystemer svarer til **røveri**, en krigsforbrydelse under **artikel 8(2)(b)(xvi) i Rom-statutten for Den Internationale Straffedomstol (ICC)**.

4. Tvungen fordrivelse og nedrivning af hjem

International humanitær lov forbyder **tvungen fordrivelse**, undtagen af presserende sikkerheds- eller humanitære grunde, og selv da kun midlertidigt. **Rom-statutten** (artikel 7(1)(d)) klassificerer **“deportation eller tvungen flytning af befolkning”** som en **forbrydelse mod menneskeheden**, når den begås som en del af et udbredt eller systematisk angreb.

Israels rutinemæssige nedrivning af palæstinensiske hjem, udsættelsesordrer i områder som Sheikh Jarrah og tvungen fordrivelse i regioner som Masafer Yatta – ofte for at udvide bosættelser eller erklære militære zoner – **falder klart under denne definition**.

5. Apartheid som en forbrydelse mod menneskeheden

Måske den mest fordømmende juridiske klassificering af Israels regime på Vestbredden er **apartheid** – et system af **institutionaliseret raceherredømme**. Palæstinensere og israel-

ske bosættere lever under **to helt adskilte retssystemer**:

- **Palæstinensere** styres af israelsk **militærlov**, dømmes i militærdomstole, nægtes bevægelsesfrihed og udsættes for kollektiv straf.
- **Bosættere**, ofte bosiddende blot få meter væk, styres af **civil israelsk lov**, nyder fulde rettigheder og beskyttelse og handler med næsten total straffrihed.

Dette dobbelte retssystem, parret med systematisk jordtyveri, adskillelse og undertrykkelse af politiske rettigheder, opfylder **den juridiske definition af apartheid** under:

- **Den Internationale Konvention om Undertrykkelse og Straf af Forbrydelsen Apartheid (1973)**;
- **Rom-statutten for ICC** (artikel 7(2)(h));
- Og **sædvanlig international lov**, der forbyder racediskrimination og dominans.

Apartheid er ikke blot en politisk anklage – det er en **forbrydelse mod menneskeheden**, og de, der designer, implementerer eller støtter den, kan være genstand for **international strafforfølgning**.

Forpligtelser for det internationale samfund

Israels besættelse af Vestbredden er ikke bare en uløst politisk strid. Det er en **kriminell virksomhed**, opretholdt gennem vold, muliggjort af et net af diskriminerende love og understøttet af krænkelse af kerneprincipper i international lov. Det juridiske rammeværk er entydigt: det, der sker, er ulovligt, og verden har en **klar forpligtelse** – ikke kun at fordømme det, men at handle.

Dette inkluderer:

- Håndhævelse af **FN-resolutioner**;
- Støtte til **internationale undersøgelser og strafforfølgelser**;
- Afslutning af **militær, økonomisk og diplomatisk støtte** til besættelsesmagten;
- Og sikring af **retfærdighed og erstatning** for det palæstinensiske folk.

International lov er kun meningsfuld, når den håndhæves. Og i Palæstina er dens anvendelse længe forsinket.

International meddelagtighed og håndhævelsessvigt

Den palæstinensiske kamp for retfærdighed, værdighed og selvbestemmelse fremstilles ofte som en lokal eller regional konflikt. Men i virkeligheden er det en del af en bredere historisk bue – en, der afspejler **oplysningstidens kamp mod monarkisk absolutisme** i 1600- og 1700-tallets Europa. Dengang, som nu, hævdede en herskende magt et **guddommeligt mandat** til at regere, fratage og endda bestemme, hvem der lever, og hvem der dør. Dengang var det konger, der påkaldte Guds vilje; nu er det en stat, der påkalder guddommelig berettigelse for at retfærdiggøre kolonisering og underkastelse af et helt folk.

Hvad der engang blev kaldt **kongers guddommelige ret** er blevet **bosætternes guddommelige ret**. Men i modsætning til europæiske monarkier, som stort set er blevet forvandlet til ceremonielle relikvier af historien, forbliver Israels regime over Palæstina en **anachronisme af uhæmmet overherredømme**, isoleret fra ansvarlighed af de institutioner, der blev skabt for at forhindre sådanne misbrug.

Lammelse i Sikkerhedsrådet

Under **artikel 94 i FN-chartret** bærer **FN's Sikkerhedsråd (UNSC)** det primære ansvar for at håndhæve dommene fra **Den Internationale Domstol (ICJ)**. Men da ICJ i sin rådgivende udtalelse fra 2024 erklærede, at israelske bosættelser er ulovlige og skal demonteres, gjorde Sikkerhedsrådet intet. Hvorfor? Fordi **USA** – et permanent medlem – fortsætter med at **skærme Israel fra alle konsekvenser** ved hjælp af sin vetoet.

Årtier efter årtier har USA **vetoret snesevis af resolutioner**, der fordømmer Israels overtrædelser af international lov, og blokerer opfordringer til sanktioner, våbenhvile eller endda uafhængige undersøgelser. Dette er ikke principiel diplomati – det er **systematisk obstruktion af retfærdighed**. Gennem sine vetoer har Washington forvandlet Sikkerhedsrådet til en **kirkegård for palæstinensiske rettigheder**.

Europæisk hykleri: Tyskland og EU

Mens USA spiller forsvar i Sikkerhedsrådet, spiller **Tyskland og andre EU-medlemmer** spillet mere subtilt. Tyskland – hjemsøgt af sin nazistiske fortid – har gjort ubetinget støtte til Israel til et **statsdogme**, selv når denne støtte modsiger dets juridiske forpligtelser under **internationale menneskerettighedstraktater** og **Konventionen om Folkedrab**. Mens Israel sulter Gaza og fordriver palæstinensere på Vestbredden, leverer Tyskland våben, midler og diplomatisk dækning – samtidig med at det arbejder bag kulisserne for at **blokere EU-brede sanktioner** eller handelsrestriktioner.

Dette har effektivt forvandlet **international lov til et apartheid-system i sig selv**, hvor håndhævelse ikke afhænger af forbrydelsens alvor, men af gerningsmandens identitet. De handlinger, der ville udløse **fordømmelse, sanktioner eller retsforfølgelse**, hvis de blev begået af **Rusland, Iran eller Myanmar, helliggøres**, når de begås af Israel. Budskabet er klart: **nogle liv er mere værd end andre**, og nogle stater står over loven.

En krise i global legitimitet

Dette hykleri har ødelæggende konsekvenser – ikke kun for palæstinensere, men for **selve det internationale systems troværdighed**. Hvilken betydning har **Rom-statutten**, hvis dens håndhævelse er selektiv? Hvilken vægt har **FN-resolutioner**, når de håndhæves mod nogle stater, men ikke mod andre? Hvilket håb kan ofrene for folkedrab eller apartheid have, når **de mest magtfulde nationer undergraver retfærdigheden for åbenlyse øjne?**

Dette er ikke kun meddelagtighed – det er **samarbejde**. Ved at blokere konsekvenser er disse regeringer ikke neutrale observatører, men **aktive medvirkende til en forbrydelse**.

At afslutte myten om guddommelig exceptionisme

Det er længe siden på tide at afslutte forestillingen om, at **“Guds udvalgte folk ikke kan gøre noget forkert”** – en myte, der er blevet **våbeniseret** for at undskylde kolonisering, massefordrivelse og apartheid. Ingen stat – uanset dens historie, religion eller identitet – har ret til at overtræde international lov, fratage et folk eller være fritaget for konsekvenserne af sine handlinger.

Løftet om **“Aldrig igen”** var ment som universelt. Ikke “aldrig igen for jøder”, men **aldrig igen for nogen** – nogensinde. Dette løfte lyder hult, når det bruges til at **retfærdiggøre** undertrykkelse i stedet for at **forhindre** det.

Mod en sekulær og retfærdig global orden

Hvad der nu er nødvendigt, er ikke mere retorik, men en **sekulær, regelbaseret international orden**, hvor **international lov gælder lige for alle** – inklusive allierede, inklusive Israel, inklusive bosætter-koloniale regimer. Kun når loven anvendes uden frygt eller favorisering, kan retfærdighed være mere end et slagord.

Verden stod for længe og så på i Rwanda. I Bosnien. I Myanmar. Og nu i Palæstina. Hver gang testes institutionerne for international lov. Hver gang skrives deres fiasko i ofrenes blod.

Historien vil ikke tilgive tavshed. Den vil ikke undskylde dobbeltstandarder. Den vil ikke tolerere guddommelig exceptionisme forklædt som diplomati.

Tiden til at handle er nu – ikke kun for Palæstina, men for fremtiden for international lov selv.

Illusionen om en tostatsløsning

Mens folkemordet i Gaza fortsætter ind i sit andet år, har mange regeringer rundt om i verden forsøgt at redde deres omdømme ved at fremføre symbolske gestus – den mest fremtrædende er fornyede opfordringer til at **anerkende Staten Palæstina på FN-topmødet i september**. Men denne forsinkede anerkendelse, i lyset af katastrofisk vold, er ikke en seriøs retfærdighedshandling – det er **gaslighting**, en måde at **maskere international passivitet med tomme erklæringer**.

Selv ideen om en tostatsløsning har længe været død. Nu genoplives den ikke som en vej til fred, men som en **røgslør** for at muliggøre Israels endelige ødelæggelseshandlinger.

Anerkendelse med betingelser

Flere stater har udtrykt villighed til at anerkende Palæstina – men **kun under groteske betingelser**:

- **Frankrig** har krævet, at **palæstinensere afvæbner**, hvilket i praksis beder et belejret, sultet og bombet folk om at **opgive deres sidste midler til modstand**, mens Israel

fortsætter sin blokade og ulovlige besættelse.

- **Storbritannien** har betinget anerkendelse af **fortsættelsen af Israels folkemordelige angreb** – og erklæret, at anerkendelse skal “støtte Israels ret til selvforsvar”, selv når dette “forsvar” tager form af **masse sult, tvungen fordrivelse og militær besættelse**.

Dette er ikke anerkendelse; det er et **tvunget tilbud om overgivelse**. Det kræver, at palæstinensere accepterer deres underkastelse, deres fragmentering og deres udslettelse som prisen for at blive anerkendt på papir – en grusom parodi på diplomati.

I mellemtiden angriber Israel disse stater og anklager dem for “**at belønne terrorisme**”. Men dette er **gryden, der kalder kedlen sort**.

Den terroristiske oprindelse af den israelske stat

Hvis terrorisme skal fordømmes, må Israels grundlæggelse inkluderes. **Zionistiske paramilitære grupper** Irgun, Lehi (“Stern Banden”) og Haganah – **alle forgængere for de Israelske Forsvarsstyrker (IDF)** – udførte en bølge af voldelige angreb under det britiske mandat:

- **Bombningen af King David Hotel** (1946) dræbte 91 mennesker.
- **Mordet på FN’s udsending Folke Bernadotte** (1948) af Lehi havde til formål at stoppe fredsindsatser.
- **Den britiske ambassade i Rom** blev bombet i 1946.
- Utallige **broer, markeder og arabiske landsbyer** blev angrebet og ødelagt.

Efter dagens standarder ville disse handlinger utvetydigt blive klassificeret som **terrorisme**. Men da Israel opstod fra denne vold, blev det ikke isoleret eller sanktioneret – det blev **omfavnet af Vesten**.

Budskabet er klart: **når Israel bruger vold, er det heroisk**; når palæstinensere gør modstand, er det terrorisme. Denne dobbeltstandard fortsætter med at definere international diskurs.

Skabelse af fakta, mens verden taler

Mens verdens ledere debatterer symbolsk anerkendelse, **fortsætter Israel med at skabe fakta på stedet**:

- **Ulovlige bosættelser** på Vestbredden og i Østjerusalem vokser fortsat. Anerkendelse vil ikke **magisk fjerne** dem eller returnere stjålen jord.
- I **Gaza dør folk, mens vi taler**. **IPC** (Integrated Food Security Phase Classification) har erklæret en **katastrofal, irreversibel fase 5 sult**. Spædbørn, ældre og svage dør **ikke af mangel på mad, men af dens bevidste nægtelse**.

Selv hvis adgangen til mad pludselig blev genoprettet – hvilket den ikke er – er **skaden irreversibel**:

- **Børns hjerner**, frataget næringsstoffer, vil **aldrig udvikle sig fuldt**, hvilket fører til **livslange kognitive svækkelser**.
- **Skoler og universiteter**, systematisk bombet, har udslettet en hel generations adgang til uddannelse.
- **Psykologiske traumer**, forældreløshed og masseamputationer har skabt et arv af smerte uden sidestykke i moderne historie. **Gaza har nu det højeste antal børneamputerede i verden** – en grotesk rekord, ingen burde have.

At foreslå, at palæstinensere skal **afvæbne i lyset af dette**, er ikke et fredsforslag – det er en **selvmordspagt**. Intet folk på Jorden ville acceptere at lægge våbnene ned, mens de systematisk sultes, bombes og udslettes.

Anerkendelse stopper ikke kolonisering

Ej heller garanterer statsstatus beskyttelse. **Syrien** var en anerkendt stat, da Israel **beslaglagde og senere annekterede Golanhøjderne**. **Libanon** og **Iran** har begge været mål for israelske luftangreb, attentater og sabotage. **Anerkendelse har aldrig stoppet aggression**, når aggressoren nyder total straffrihed.

Og at lade som om, Gaza og Vestbredden er to adskilte problemer, er helt at misforstå pointen. De er **to fronter i den samme krig** – en krig for at **udslette det palæstinensiske folk**:

- **Gaza** står over for **udryddelse gennem sult og bombardement**.
- **Vestbredden** kvæles af **bosætternes vold, vandtyveri, militær besættelse og krybende annektering**.

Begge er en del af en koordineret strategi for **eliminering**.

Sameksistens er ikke mulig under overherredømme

Hvordan kan verden forvente, at palæstinensere lever side om side med dem, der:

- **Åbent råber om deres udryddelse;**
- **Slagter deres børn;**
- **Stjæler deres vand;**
- **Og bygger hjem oven på deres ruiner?**

Hvis afvæbning kræves, må det begynde med **Israel** – besættelsesmagten, indehaveren af atomvåben og arkitekten bag dette apartheid-regime. Hvis bosættere føler sig "usikre" i nærværet af de folk, de har fortrængt, **er de velkomne til at vende tilbage til de lande, de kom fra**.

En fremstillet historie

Før zionistisk kolonisering **sameksisterede jøder, kristne og muslimer** i århundreder under **Det Osmanniske Rige**. Denne skrøbelige sameksistens blev **knust** ikke af palæstinen-

sere, men af ideologien om **politisk zionisme**, som søgte at skabe en jødisk stat på allerede beboet jord.

I **1933** underskrev zionistbevægelsen endda **Haavara-aftalen** med **Nazi-Tyskland**, hvilket lettede overførslen af tusinder af tyske jøder til Palæstina til gengæld for økonomisk samarbejde – en forræderi mod den jødiske antifascistiske modstand i Europa.

Den demografiske transformation var ikke organisk:

- **1917:** ~95 % af Palæstina talte arabisk; **<1 % talte hebraisk.**
- **1922:** ~6 % talte hebraisk.
- **1931:** ~12 %.
- **1947:** ~31 %.

Dette var ikke "tilbagevenden" – det var en **bosætter-kolonial transformation**.

Som en israelsk kommentator, **Avi Grinberg**, dystert bemærkede på X:

"Storbritannien: Vi vil anerkende en palæstinensisk stat i september." "Det er fint. Til september vil der, om Gud vil, ikke være noget tilbage at anerkende."

Det er den vej, vi er på. Og medmindre verden handler nu – ikke kun med ord, men med **konsekvenser** – kan denne profeti gå i opfyldelse.

Konklusion: Tiden for neutralitet er forbi

Verden sagde "*Aldrig igen.*" Det var ment som et universelt løfte – ikke kun til ofrene for ét folkemord, men til alle folk, overalt, altid. Dette løfte ligger nu i ruiner under Gazas murbrokker og de bulldozede landsbyer på Vestbredden.

Beviserne er overvældende. Hvad der udfolder sig i Palæstina er ikke en "konflikt." Det er ikke en "strid." Det er en bevidst, systematisk indsats for at slette et folk – gennem sult, fordrivelse, bombardement, økologisk ødelæggelse og apartheidlov. Gaza sulter. Vestbredden skæres op, landsby for landsby. Sammen danner de et enkelt projekt af kolonisering og udslettelse.

International lov er klar. ICJ har afgjort. Konventionerne er skrevet. Traktaterne er bindende. Hvad der mangler, er ikke viden – det er **vilje**. Og ingen steder er denne fiasko mere synlig end i **FN's Sikkerhedsråd**, lammet af **USA's veto**, som har skærmet Israel fra ansvar og muliggjort dets forbrydelser.

Men der er stadig en vej fremad.

Under **FN's Generalforsamlings resolution 377 ("Forening for Fred")**, når Sikkerhedsrådet fejler i at handle på grund af en permanent medlems veto, har Generalforsamlingen den juridiske autoritet til at **overvinde denne lammelse**. Den kan indkalde til en nødsession og **anbefale kollektiv handling** – inklusive **brug af magt** – for at genoprette fred og beskytte befolkninger, der står over for alvorlige krænkelse af international lov.

Generalforsamlingen må påberåbe sig denne magt **nu**.

Den skal:

- **Anerkende, at et folkemord er i gang;**
- **Fordømme apartheid-regimet på Vestbredden;**
- **Autorisere militær beskyttelse af palæstinensiske civile;**
- **Og kræve en øjeblikkelig afslutning på Israels blokade, besættelse og udvidelse af bosættelser.**

Dette er ikke radikalt. Det er lovligt. Det er nødvendigt. Og det er længe forsinket.

FN blev skabt i asken fra Anden Verdenskrig. Dets charter blev skrevet for at forhindre de rædsler, vi nu er vidne til. Hvis det ikke kan handle nu, når børn sultes med vilje, og hele byer slettes ustraffet, så har det fejlet i sin grundlæggende mission.

Det internationale samfund må vælge: **Vil det stå med lov, retfærdighed og menneskelighed – eller med exceptionisme, hykleri og folkemord?**

Palæstina er testen. Og historien ser til.